

Dosarul nr.255D/2019

**DECIZIA nr.770
din 22 octombrie 2020**

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.(2) teza
întâi din Legea nr.72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de
asigurări sociale ale avocaților**

Valer Dorneanu	- președinte
Cristian Deliorga	- judecător
Marian Enache	- judecător
Daniel Marius Morar	- judecător
Mona-Maria Pivniceru	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Elena-Simina Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Cosmin-Marian Văduva	- magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, doamna procuror
Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.(2) din Legea nr.72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, excepție ridicată de Mihaela Letiția Morar și alții în Dosarul nr.453/33/2018 al Curții de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr.255D/2019.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru partea Uniunea Națională a Barourilor din România, domnul avocat Cristian Domocoș din Baroul Bihor, cu împuternicire depusă la dosar. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent menționează că autorii excepției au depus un memoriu în sensul admiterii acesteia, iar partea Casa de Asigurări a Avocaților din România a depus un memoriu în sensul respingerii, ca neîntemeiată, a excepției.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul avocatului prezent, care arată că prevederile criticate nu încalcă nicio dispoziție constituțională și, ca atare, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției.

5. Cu referire la critica raportată la art.56 alin.(2) din Constituție, menționează că acesta nu este aplicabil în cauză, deoarece vizează cheltuielile, contribuțiile publice. Or, așa cum s-a mai pronunțat Curtea Constituțională, prin Deciziile nr.472 din 28 iunie 2016 și nr.311 din 5 iunie 2004, anterior, e adevărat, adoptării Legii nr.72/2016, având ca obiect, de asemenea, neconstituționalitatea obligației avocaților de a plăti o cotă minimă de contribuție, sistemul de asigurări al avocaților nu este integrat în sistemul public, ci este un sistem legal, un sistem de pensii privat, care funcționează în baza principiului contributivității. Contribuțiile avocaților nu reprezintă contribuții fiscale, în sensul legii fiscale. De altfel, potrivit Codului fiscal, avocații sunt scutiți de obligația de a contribui la sistemul public de pensii, fiind obligatorie contribuția lor la sistemul legal și privat al avocaților.

6. Cu referire la critica raportată la art.16 din Constituție, arată că autorii apreciază ca fiind neconstituțională existența cotei minime de contribuții. Or, această obligație nu este o corvoadă sau o pedeapsă, ci aceasta este echivalentă unui punct de pensie la momentul pensionării. Cota maximă este echivalentul a 5 puncte de pensie. Prin urmare, sistemul de asigurări al avocaților, construit după modelul european, se bazează pe principiul contributivității, în care există o limită minimă și una maximă, indiferent de venituri, astfel încât toți avocații care contribuie la venitul minim vor beneficia de același punct pensie. Ca atare, nu se ridică problema unei discriminări. Dimpotrivă, ar fi discriminatoriu ca, așa cum susțin autorii, avocații care nu au venituri sau au venituri foarte mici să nu contribuie, dar la data pensionării să beneficieze măcar de plata unui punct de pensie în condițiile în care beneficiază ceilalți. Depune și concluzii scrise la finalul pledoariei.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției. Potrivit art.32 alin.(1) și (2) din Legea nr.51/1995,

avocații au propriul sistem de pensii, care nu intră în sfera de cuprindere a art.56 din Constituție.

8. De asemenea, este neîntemeiată și critica raportată la art.16 din Constituție, dispozițiile criticate aplicându-se, fără privilegii și discriminări, tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei juridice, respectiv avocaților care, nerealizând venituri, sunt obligați să contribuie la sistemul propriu de pensii prin plata unei cote minime.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

9. Prin Încheierea din 10 decembrie 2018, pronunțată în Dosarul nr.453/33/2018, **Curtea de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.20 alin.(2) din Legea nr.72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților**. Excepția a fost ridicată de Mihaela Letiția Morar și alții, reclamanți într-o cauză având ca obiect anularea parțială a unei hotărâri a Uniunii Naționale a Barourilor din România.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se arată că măsura obligativității plății unei sume minime, respectiv 300 lei pentru avocatul definitiv și 80 lei pentru avocatul stagiar, chiar și atunci când aceștia nu realizează venituri ori veniturile sunt într-un quantum inferior cotei minime, este contrară art.56 alin.(2) din Constituție.

11. În susținerea excepției, autorii invocă Decizia nr.1394 din 26 octombrie 2010, prin care Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art.257 alin.(2) lit.f) teza finală din Legea nr.95/2006 sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează că valoarea contribuției minime la fondul de asigurări sociale de sănătate, datorată de persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor, venituri din dividende și dobânzi, venituri din drepturi de proprietate intelectuală realizate în mod individual și/sau într-o formă de asociere și alte

venituri care se supun impozitului pe venit, nu poate fi mai mică decât cuantumul unui salariu de bază minim brut pe țară, lunar.

12. În justificarea acestei soluții, Curtea a reținut că măsura criticată nu respectă imperativul proporționalității și al caracterului rezonabil al sarcinii fiscale care decurg din art.56 alin.(2) din Constituție. Astfel, așezarea justă a sarcinilor fiscale trebuie să reflecte însuși principiul egalității cetățenilor în fața legii, prin impunerea unui tratament identic pentru situații identice, și să țină cont, în același timp, de capacitatea contributivă a contribuabililor, luând în considerare elementele ce caracterizează situația individuală și sarcinile sociale ale acestora.

13. De asemenea, autorii excepției menționează că, potrivit Codului fiscal, persoanele care realizează un venit anual mai mic decât valoarea a 12 salarii minime brute nu sunt obligate să plătească contribuția de asigurări sociale.

14. În esență, autorii excepției solicită aplicarea, prin analogie, și în cazul prevederilor pe care le critică în prezenta cauză, a Deciziei Curții nr.1394 din 26 octombrie 2010, precum și a dispozițiilor din Codul fiscal anterior evocate.

15. În continuare, apreciază că sistemul de pensii ar trebui să se limiteze la o cotă procentuală, în prezent de 11%, din venitul brut efectiv realizat și, eventual, la o cotă maximă de contribuție lunară, plafon stabilit din rațiuni ce țin de capacitatea sistemului de a plăti o pensie maximă limitată. În plus, măsura criticată este contrară și art.2 lit.e) din Legea nr.72/2016, care consacră principiul egalității tuturor participanților la sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, care este evident încălcat dacă persoanelor care realizează venituri din profesie nu li se aplică aceeași cotă procentuală. Cu titlu de exemplu, autorii menționează situația în care doi avocați plătesc într-o lună aceeași contribuție de 300 lei, deși unul dintre ei, realizând un venit brut de 600 lei, adică sub plafonul minim de 2.723 lei, va achita 50% din venitul său, în vreme ce avocatul care a realizat un venit de 2.723 lei va achita, cu titlu de contribuție, doar 11% din venit.

16. Discriminarea este cu atât mai evidentă în situația în care avocatul nu realizează un venit lunar (ipoteza de la care pornește legea), dar și dacă venitul lunar brut realizat este sub 300 lei, situație în care avocatul va pierde întreg venitul prin plata contribuției și va fi nevoit să suplimenteze din alte surse pentru plata în întregime a contribuției. În final, autorii precizează că, în analiza situației, trebuie să se țină seama de faptul că avocatura este o profesie liberală și că veniturile încasate sunt fluctuante, putând fi perioade în care ele să fie foarte reduse sau să nu existe.

17. În continuare, autorii apreciază că se încalcă prevederile art.2 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. În concret, sintagma *„contribuția individuală obligatorie reprezintă o sumă echivalentă cu o cotă minimă, în cazul nerealizării de venituri din profesie”*, deși pare a fi o măsură neutră, creează un avantaj injust în favoarea unei anumite categorii de cetățeni, fără a fi justificată de un scop legitim. Fapta discriminatorie emană de la Casa de Asigurări a Avocaților care, conform art.106 alin.(1) din Legea nr.72/2016, este persoană juridică de interes public, care funcționează în cadrul Uniunii Naționale a Barourilor din România.

18. Mai departe, autorii menționează că sistemul de pensii al avocaților nu este un sistem privat de pensii, care este reglementat prin Legea nr.411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, act normativ care nu include sistemul de pensii al avocaților. Mai mult, autonomia acestuia față de sistemul public de pensii nu poate fi un argument valid pentru a considera că plățile realizate de avocat cu titlu de contribuție nu sunt/reprezintă o sarcină fiscală. În lipsa acestui sistem, avocatul ar fi asigurat în cadrul sistemului public de pensii. Mai mult, caracterul obligatoriu al contribuției la acest sistem îl face identic cu cel al sistemului public de pensii. Natura acestei contribuții este identică cu cea a unei sarcini fiscale, având în vedere și prevederile art.2 lit.i) din Legea nr.72/2016 care consacră principiul repartiției, potrivit căruia fondul de pensii și cel destinat altor drepturi de asigurări sociale se redistribuie pentru plata obligațiilor ce revin

sistemului de pensii și altor drepturi de asigurări sociale ale avocaților, conform Legii nr.72/2016.

19. Autorii mai arată că deciziile Curții Constituționale invocate de către pârâți în susținerea respingerii excepției, respectiv Deciziile nr.311 din 8 iulie 2004 și nr.472 din 28 iunie 2016, sunt irelevante prin raportare la natura problemei pe care o ridică excepția invocată de ei. De asemenea, potrivit autorilor, faptul că sistemul de pensii al avocaților nu face parte din sistemul public de pensii nu înlătură *per se* natura de sarcină fiscală, având în vedere și prevederile art.32 alin.(1) din Legea nr.72/2016.

20. **Curtea de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal** apreciază că, având în vedere art.1, art.2 și art.32 alin.(1)-(2) din Legea nr.72/2016, precum și Decizia Curții nr.1394 din 26 octombrie 2010, dispozițiile art.56 alin.(2) din Constituție nu sunt incidente în cauză, sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților nefăcând obiectul de reglementare al acestora.

21. De asemenea, arată că prevederile criticate nu contravin art.16 alin.(1) din Constituție, deoarece legiuitorul a reglementat în mod nediferențiat contribuția individuală obligatorie, care reprezintă o sumă echivalentă cu o cotă minimă în cazul nerealizării de venituri din profesie și care se impune tuturor avocaților aflați în această situație. În susținerea acestei concluzii, instanța invocă art.5 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, potrivit căruia *„Diferența de tratament bazată pe o caracteristică legată de criteriile prevăzute la art. 2 alin. (1) nu constituie discriminare atunci când, în temeiul naturii activităților ocupaționale sau al contextului în care acestea se desfășoară, o asemenea caracteristică reprezintă o cerință profesională reală și determinantă, cu condiția ca obiectivul să fie legitim și cerința proporțională”*, precum și două dintre principiile enumerate în art.2 din Legea nr.72/2016, al contributivității și al obligativității.

22. În conformitate cu dispozițiile art.30 alin.(1) din Legea nr.47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile avocatului prezent, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art.146 lit.d) din Constituție, precum și ale art.1 alin.(2), ale art.2, 3, 10 și 29 din Legea nr.47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art.20 alin.(2) din Legea nr.72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.342 din 5 mai 2016, care are următorul cuprins: *„Contribuția individuală obligatorie reprezintă o sumă echivalentă cu o cotă minimă, în cazul nerealizării de venituri din profesie, respectiv o sumă echivalentă cu o cotă maximă, în cazul realizării unor venituri din profesie ce depășesc un plafon stabilit”*. Cu toate acestea, din analiza motivării excepției, rezultă că autorii acesteia critică exclusiv teza întâi a art.20 alin.(2) din Legea nr.72/2016, astfel încât Curtea este legal sesizată doar în privința acesteia.

26. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale cuprinse în art.16 alin.(1) privind egalitatea în drepturi și art.56 alin.(2) privind sistemul legal de impuneri.

27. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art.1 din Legea nr.72/2016, *„Dreptul la asigurări sociale al avocaților se exercită în condițiile prezentei legi prin sistemul unic, propriu și autonom de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, denumit în continuare sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților”*. Printre principiile fundamentale ale acestui sistem de pensii se numără și cele ale contributivității și obligativității. Astfel, potrivit art.2 lit.c) și d) din Legea nr.72/2016, *„Sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților este organizat și funcționează în conformitate cu următoarele principii fundamentale: [...] c) principiul contributivității, conform căruia fondul de pensii și cel destinat pentru alte drepturi de asigurări sociale se constituie pe baza contribuției obligatorii datorate de fiecare avocat, dreptul la pensie, ca și celelalte drepturi de asigurări sociale cuvenindu-se în temeiul contribuțiilor de asigurări sociale plătite; d) principiul obligativității, în virtutea căruia toți avocații au obligația de a participa la sistemul propriu de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, drepturile exercitându-se corelativ numai cu îndeplinirea obligațiilor asumate”*.

28. Pentru a implementa aceste principii, art.19 alin.(1) din Legea nr.72/2016 prevede că *„Avocatul înscris în barou, cu drept de exercitare a profesiei, este obligat să contribuie lunar la constituirea fondurilor sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților, din momentul primirii acestuia în profesie”*. Evident, instituirea acestei obligații nu este suficientă pentru a-i indica în mod precis avocatului conduita pe care o are de urmat, respectiv cuantumul contribuției lunare pe care o va plăti. Prin urmare, a fost adoptat și art.20 alin.(1) din Legea nr.72/2016, potrivit căruia *„În vederea constituirii și utilizării fondurilor sistemului, avocatul va plăti lunar, cu titlul de contribuție individuală obligatorie, o cotă procentuală din venitul brut lunar realizat din profesie”*. Opțiunea legiuitorului, în ceea ce privește modalitatea de calcul al contribuției lunare, constă în impunerea unei cote procentuale din venitul lunar brut realizat. În impunerea acestei soluții, legiuitorul a plecat de la premisa că un

avocat cu drept de exercitare a profesiei realizează, lunar, venituri. Cu toate acestea, având în vedere natura liberală a profesiei de avocat, legiuitorul a luat în considerare și împrejurarea în care un avocat ar putea să nu realizeze venituri într-o lună sau chiar mai mult timp. Soluția impusă de legiuitor într-o atare împrejurare este prevăzută în art.20 alin.(2) teza întâi din Legea nr.72/2016, criticat de către autorii excepției.

29. Curtea observă că legiuitorul nu a stabilit el însuși cuantumul acestei sume, ci doar a fixat obligația chiar și pentru avocatul care nu realizează venituri să achite, totuși, lunar o cotă minimă. Rațiunea acestei opțiuni rezultă din examinarea art.20 alin.(3) din Legea nr.72/2016, potrivit căruia *„Cota procentuală prevăzută la alin.(1), precum și sumele reprezentând cotele minimă și maximă de contribuție obligatorie prevăzute la alin.(2) se stabilesc, prin hotărâre, de Consiliul U.N.B.R., la propunerea Consiliului de administrație al C.A.A., în funcție de nevoile curente și de perspectivă ale sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților”*. Astfel, legiuitorul a apreciat că nevoile curente și de perspectivă ale sistemului de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților pot fi evaluate, în mod optim, de către Consiliul Uniunii Naționale a Barourilor din România (UNBR), la propunerea Consiliului de administrație al Casei de Asigurări a Avocaților (CAA).

30. Examinarea criticilor autorilor excepției relevă faptul că aceștia nu pun, de fapt, în discuție conținutul art.20 alin.(2) teza întâi din Legea nr.72/2016, ci hotărârea Consiliului U.N.B.R., luată la propunerea Consiliului de administrație al C.A.A., prin care a fost stabilită suma reprezentând cota minimă a contribuției pentru avocatul care nu realizează venituri, respectiv 80 lei pentru avocații stagiaari și 300 lei pentru cei definitiv. Or, prin Decizia nr.1394 din 26 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.863 din 23 decembrie 2010, a cărei aplicare prin analogie este solicitată de către autorii excepției, Curtea a stabilit neconstituționalitatea unei norme de reglementare primară, respectiv art.257 alin.(2) lit.f) din Legea nr.95/2006 privind reforma în domeniul sănătății.

31. În plus, Curtea reține că, prin Decizia nr.472 din 28 iunie din 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.573 din 28 iulie 2016, a examinat, alături de alte prevederi legale, și constituționalitatea unei soluții legislative similare cu cea criticată în prezenta cauză și exprimată în art.92 alin.(2) din Legea nr.51/1995, potrivit căruia „*Avocatul înscris în barou, cu drept de exercitare a profesiei, este obligat să contribuie la constituirea fondului Casei de Asigurări a Avocaților. Contribuția nu poate fi mai mică decât suma stabilită de Consiliul U.N.B.R astfel încât să acopere nevoile curente de plată ale Casei de Asigurări a Avocaților. Avocații pot face parte și din alte forme de asigurări sociale*”.

32. Curtea a reținut, în paragraful 31 al deciziei precitate, cu referire la acest articol, că „într-adevăr, Legea nr.51/1995 pentru organizarea și exercitarea profesiei de avocat nu stabilește **cuantumul taxelor și al contribuțiilor** datorate pentru formarea bugetului baroului, al Casei de Asigurări a Avocaților și al Uniunii Avocaților din România, dar el este stabilit în mod legal de organele lor de conducere, respectiv de către Consiliul Uniunii Avocaților din România, în temeiul art.1 din actul normativ mai sus menționat, care prevede că profesia de avocat este liberă și independentă, cu organizare și funcționare autonome. De asemenea, potrivit art.5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.221/2000, Casa de Asigurări a Avocaților are patrimoniu unic și buget propriu, aprobat cu procedura prevăzută de lege, iar structura veniturilor sistemului, modul de constituire a acestora, structura cheltuielilor și destinația lor se stabilesc pe baza Statutului Casei de Asigurări a Avocaților”. Prin urmare, Curtea a constatat constituționalitatea opțiunii legiuitorului de a nu stabili el însuși cuantumul taxelor și al contribuțiilor datorate pentru formarea bugetului baroului și de a o delega Consiliul Uniunii Avocaților din România.

33. În plus, într-o altă decizie, Curtea a precizat că această opțiune nu permite organelor abilitate să acționeze în mod arbitrar, ci, dimpotrivă, potrivit legii. Astfel, în Decizia nr.311 din 8 iulie 2004, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 810 din 2 septembrie 2004, Curtea a reținut că „în legătură cu dreptul la pensie și alte drepturi de asigurări sociale ale avocatului, Ordonanța de urgență a Guvernului nr.221/2000, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr.452/2001, dispune că acesta se exercită printr-un sistem unic, propriu și autonom care este organizat și funcționează pe baza principiilor autonomiei, solidarității, obligativității, contributivității, descentralizării și al repartiției, în condițiile prevăzute de Legea nr. 51/1995, republicată, și de Statutul Casei de Asigurări a Avocaților. Acest sistem este gestionat de Casa de Asigurări a Avocaților din România, ca instituție autonomă de interes public cu personalitate juridică, cu statut de organizare și funcționare aprobat de Consiliul Uniunii Avocaților din România. Tot Consiliul Uniunii Avocaților din România stabilește, așa cum prevede art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.221/2000, nivelul contribuției minime obligatorii datorate de avocații înscrși în tablourile barourilor cu drept de exercitare a profesiei potrivit nevoilor curente și de perspectivă ale Casei de Asigurări a Avocaților. Așadar, rezultă cu claritate că nivelul contribuției este stabilit de organul abilitat pentru aceasta, în condițiile legii, iar nu în mod arbitrar (...)”.

34. Prin urmare, chiar și în condițiile în care s-ar considera că autorii excepției pun în discuție însuși conținutul art.20 alin.(2) teza întâi din Legea nr.72/2016 și nu hotărârea Consiliului U.N.B.R, Curtea a statuat deja că modalitatea în care a decis legiuitorul că va fi stabilită cota minimă a contribuției nu este arbitrară.

35. În plus, simpla instituire a obligativității plății de către avocatul care nu realizează venituri a unei cote minime nu pune probleme de constituționalitate câtă vreme, așa cum s-a indicat mai sus, principiile contributivității și al obligativității sunt fundamentale pentru întregul sistem al asigurărilor sociale ale avocaților a cărui constituționalitate a fost constatată de către Curtea Constituțională prin numeroase decizii (a se vedea Deciziile nr.472 din 2016, paragraful 25, nr.237 din 15 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al

României, Partea I, nr. 81 din 27 aprilie 2012 (făcând trimitere și la jurisprudența sa anterioară, respectiv Decizia nr.406 din 14 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 807 din 6 septembrie 2005, și Decizia nr.242 din 19 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.159 din 16 martie 2009). Astfel, potrivit acestei jurisprudențe, instituirea prin legea care reglementează exercitarea profesiei de avocat a unor obligații pentru cei în cauză, precum și a unor măsuri sancționatorii față de cei ce încalcă regulile prevăzute este într-un totu legitimă.

36. Deși prevederile art.20 alin.(2) teza întâi din Legea nr.72/2016 nu sunt contrare Constituției, aceasta nu înseamnă că hotărârile adoptate de către Consiliul U.N.B.R în temeiul acestora nu pot fi controlate pe calea contenciosului administrativ de către instanțele judecătorești în vederea conformității lor cu legea în temeiul căreia au fost pronunțate.

37. Curtea reamintește, cu referire la invocarea de către autorii excepției a prevederilor art.56 alin.(2) din Constituție, că unul dintre principiile constituționale care legitimează sistemul fiscal național este principiul contributivității, prevăzut de art.56 alin.(1) din Constituție, care presupune obligația cetățenilor de a contribui la cheltuielile publice (a se vedea Decizia nr.900 din 15 decembrie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1274 din 22 decembrie 2020, par.94). În cauza de față, Curtea reține că sunt respectate prevederile art.56 din Constituție, atâta vreme cât, așa cum s-a văzut, opțiunea legiuitorului de a nu stabili el însuși cuantumul taxelor și al contribuțiilor datorate pentru formarea bugetului baroului și de a o delega organelor de conducere ale profesiei de avocat nu permite acestuia să acționeze în mod arbitrar, ci, dimpotrivă, potrivit legii (a se vedea par.33-34 ale prezentei decizii).

38. Pentru considerentele expuse, în temeiul art.146 lit.d) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.1-3, al art.11 alin.(1) lit.A.d) și al art.29 din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

Decide :

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Mihaela Letiția Morar și alții în Dosarul nr.453/33/2018 al Curții de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art.20 alin.(2) teza întâi din Legea nr.72/2016 privind sistemul de pensii și alte drepturi de asigurări sociale ale avocaților sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj - Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 22 octombrie 2020.

**PRESEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE**

Prof.univ.dr.Valer Dorneanu

**Magistrat-asistent,
Cosmin-Marian Văduva**

